

KURT VONNEGUT

MEZBAHA BEŞ

ROMAN

ÇEVİRİ: HAMDİ KOÇ

♥ can
modern

KURT VONNEGUT

MEZBAHA BEŞ

VEYA

ÇOCUKLARIN HAÇLI SEFERİ
ÖLÜMLE ZORUNLU BİR DANS

KENDİSİ

DÖRDÜNCÜ KUŞAK ALMAN ASILLI BİR AMERİKALI,
ŞİMDİ CAPE COD'DA
RAHAT ŞARTLARDA YAŞIYOR
(VE ÇOK SİGARA İÇİYOR),
UZUN ZAMAN ÖNCE
AMERİKAN PİYADE İZCİSİ VE
HORS DE COMBAT, YANİ SAVAŞ ESİRİ OLARAK
“ELBE’NİN FLORANSA’SI” SAYILAN
ALMANYA’NIN DRESDEN ŞEHRİNİN
BOMBALANARAK YAKILMASINA TANIKLIK ETMİŞ,
HAYATTA KALMIŞ VE HİKAYESİNİ ANLATMIŞTIR.
BU ROMAN, BİR NEVİ,
UÇAN DAİRELERİN GELDİKLERİ
TRALFAMADORE GEZEGENİ HİKAYELERİNİN
TELEGRAFİK ŞİZOFRENİK TARZINDA YAZILMIŞTIR.
BARIŞ ÜSTÜNÜZE OLSUN.

Can Modern

Mezbaha Beş, Kurt Vonnegut
İngilizce aslından çeviren: Hamdi Koç
Slaughterhouse-Five

İlk baskı: Delacorte Press, 1969

Bu çeviriye kaynak alınan basım: Dial Press, 2009

© 1969 ve 1997, Kurt Vonnegut Jr. tarafından yenilenmiştir.

© 2021, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Bu eserin Türkçe yayın hakları The Wylie Agency aracılığıyla alınmıştır.
Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının
yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Türkiye'de 1. basım: E Yayınları, 1975

Can Yayınları'nda 1. basım: Mayıs 2021, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 10 000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Emrah Serdan

Düzeltili: Melis Oflas

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: Türkmenler Matbaacılık Reklam San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. No: 16-18

Topkapı, İstanbul

Sertifika No: 43087

ISBN 978-975-07-5111-0

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza, No: 9/25, Sarıyer / İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750751110

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

KURT VONNEGUT

MEZBAHA BEŞ

VEYA

ÇOCUKLARIN HAÇLI SEFERİ
ÖLÜMLE ZORUNLU BİR DANS

ROMAN

İngilizce aslından çeviren

Hamdi Koç

♥can

Kurt Vonnegut'un Can Yayınları'ndaki diğer kitapları

Allah Senden Rız Olun Bay Rosewater, 2015

Mavi Sakal, 2015

Galápagos, 2016

Kör Nişancı, 2016

Maymun Evine Hoş Geldiniz, 2016

Şampiyonların Kahvaltısı, 2021

Kedi Beşiği, 2021

KURT VONNEGUT, JR., 1922 tarihinde Indiana, Indianapolis'te Alman asıllı bir anne babanın ođlu olarak dñnyaya geldi. Cornell Üniversitesi'nde biyokimya okudu, yirmi yaşındayken orduya yazıldı ve Batı Cephesi'ne gönderildi. Neredeyse gider gitmez Almanlara esir düştü ve savaş tutsağı olarak Dresden'e yollandı. Müttefiklerin bu kenti bombalaması 60.000 sivilin ölümüne sebep olmuştur; Vonnegut fabrika olarak kullanılan bir mezbananın yeraltındaki et dolabına sığınmış olduğu için kurtuldu. Hayat boyunca peşini bırakmayan bu deneyimi sonunda *Mezbaha Beş* (1969) adlı başyapıtına dönüştürecekle ve hayat boyu savaş karşıtı söylemlerini sürdürecekti. Savaştan sonra General Electric Şirketi'nde reklamcılık yaptı ve öyküler yazmaya başladı. Arka arkaya yazdığı *Titan'ın Sirenleri* (1959), Sođuk Savaş siyasetini antropolojik bir gözle hicveden *Kedi Beşiği* (1963), *Allah Senden Razı Olsun Bay Rosewater* (1965) ve *Mezbaha Beş* sayesinde Vonnegut döneminin en ünlü yazarlarından biri oldu. En renkli romanlarından biri sayılabilecek *Şampiyonların Kahvaltısı*'nda (1974) Amerikan Rüyası'nı tipik kara mizahıyla eleştiriyordu. Bu dönemdeki diğer büyük yapıtları arasında *Kör Nişancı*, *Mavi Sakal* ve *Kodes Kuşu* sayılabilir. Vatandaşlık ve azınlık hakları, nükleer silahların denetimi ve ekoloji hem edebiyatında hem de edebiyat dışı faaliyetlerinde sürekli gündeminde oldu. Vonnegut, 2007'de New York'ta öldü. Adı 25399 numaralı asteroide verildi.

HAMDİ KOÇ, 1963 yılında Fatsa'da doğdu. İÜ İngiliz Filolojisi'nden mezun oldu. İlk romanı *Çocuk Ölümü Şarkıları* 1992'de yayımlandı. İkinci romanı *Melekler Erkek Olur* (2002) ile Türkiye'nin en çok okunan yazarlarından biri oldu. Bu romanı *Çiçeklerin Tanrısı* (2003), *İyi Dilekler Ülkesi* (2005), *Bir Eski Kocanın Öğleden Sonrası* (2009), *Çıplak ve Yalnız* (2013) ve *Yalnız Kaldınız, Peyami Bey!* (2017) izledi. *Çıplak ve Yalnız* 2013 Dünya Kitap Yılı'nın Telif Kitabı Ödülü'ne ve 2014 Orhan Kemal Roman Armağanı'na değer görüldü.

Mary O'Hare
ve Gerhard Müller için

İnekler möö der,
Bebek uyanır.
Ama minik İsa Efendimiz
Ağlamaya tenezzül etmez.

1

Bunların hepsi oldu, az çok. Savaş kısımları zaten epeyce doğru. Gerçekten tanıdığım biri Dresden’de kendinin olmayan bir çaydanlığı aldığı için vuruldu. Gerçekten tanıdığım başka biri şahsi düşmanlarını savaştan sonra kiralık katil tutup öldürtmekle tehdit etti. Öyle işte. Bütün isimleri değiştirdim.

Dresden’e, eksik olmasın, Guggenheim’in parasıyla 1967’de gerçekten geri döndüm. Ohio’nun Dayton ilçesine çok benziyordu, Dayton’dan daha fazla açık alanı vardı. Tonlarca insan kemiği toz olup toprağa karışmış olmalı.

Dresden’e eski bir silah arkadaşım Bernard V. O’Hare’le döndüm, bir taksiciyle arkadaş olduk, bizi savaş esiriyen geceleri kapatıldığımız mezbahaya götürdü. Adı Gerhard Müller’di. Meğer o da bir süre Amerikalıların elinde esir kalmış. Komünizmde yaşamak nasıl diye sorduk, ilk başta korkunçtu, çünkü herkes çok çalışmak zorundaydı, çünkü ev, yiyecek, giyecek yoktu dedi. Ama işler şimdi çok daha iyiydi. Ufak güzel bir dairesi vardı, kızı şahane bir eğitim alıyordu. Annesi Dresden yangın fırtınasında kavrulup gitmişti. Oluyor işte.

Noel zamanı O’Hare’e kartpostal gönderdi, şöyle diyordu:

“Sana ve ailene ayrıyeten arkadaşına hayırlı bir Noel ve mutlu bir yeni yıl diler, barış ve özgürlük dolu bir dünyada takside tekrar karşılaşmayı niyaz ederim eğer kazaen olursa.”

* * *

Bu laf çok hoşuma gitti: “Eğer kazaen olursa.”

Söylemek canımı sıkıyor ama bu adı ince kitabın bana para, ıstırap ve zaman maliyeti büyük oldu. Yirmi üç yıl önce İkinci Dünya Savaşı’ndan eve döndüğüm zaman Dresden’in yıkımını anlatmak benim için kolay olur zannettim, çünkü tek yapacağım gördüklerimi yazmaktı. Bir de şey zannettim, kitap şaheser olacak veya en azından bana büyük para kazandıracak, çünkü konu muazzamdı.

Ama o zaman aklıma Dresden’le ilgili pek bir şey gelmedi – kitap olacak kadar yani. Şimdi de pek bir şey gelmiyor, anıları ve Pall Mall’leriyle kalmış, oğulları iyice büyümüş, moruğun teki olup çıkmış halimle.

Anılarımın Dresden kısmının ne kadar işe yaramaz olduğunu, gelgelelim Dresden’in de beni yazmaya ne kadar kıskırttığını düşünüyorum ve şu meşhur tekerleme aklıma geliyor:

*İstanbullu bir delikanlı vardı,
Aletine şöyle seslenirdi:
“Bütün paramı yedin,
Sağlığımı harap ettin,
Şimdi de çişti kestini, pis rezil.”*

Hatta şu şarkı da aklıma geliyor:

*Adım Yon Yonson,
Wisconsin’de işim,*

*Kerestecide çalışıyorum,
Sokakta rastladığım insanlar
Diyorlar ki "Adın ne?"
Diyorum ki Adım Yon Yonson,
Wisconsin'de işim..."*

Böyle sürüp gidiyor.

Yıllar boyu karşılaştığım insanlar bana ikide bir neyle meşgul olduğumu sordular, ben de genellikle dedim ki daha ziyade Dresden hakkında bir kitap yazmakla meşgulüm.

Bunu bir keresinde film yapımcısı Harrison Starr'a söyledim, adam kaşlarını kaldırıp "Savaş karşıtı bir kitap mı?" diye sordu.

"Evet," dedim. "Herhalde."

"Savaş karşıtı kitap yazdığını söyleyen insanlara ne diyorum biliyor musun?"

"Hayır. Ne diyorsun Harrison Starr?"

"Niye onun yerine *buzul* karşıtı bir kitap yazmıyorsun diyorum."

Kastettiği şeydu tabii, savaşlar her zaman olacaktı, savaşları durdurmak ancak buzulları durdurmak kadar kolaydı. Bence de öyle.

Savaşlar buzullar gibi gelip durmasaydı bile yine de şu malum ölüm hep orada olurdu.

* * *

Biraz daha gençken, meşhur Dresden kitabım üzerinde çalıştığım sıralar, Bernard V. O'Hare isimli eski bir silah arkadaşıma ziyaretine gelip gelemeyeceğimi sordum. O Pennsylvania'da bölge savcısıydı, ben Cape Cod'da yazardım. Savaşta erdik, piyade izcisiydik. Savaştan sonra para kazanabiliriz sanmıyorduk ama ikimiz de gayet iyi durumdaydık.

Onu Bell Telefon Şirketi'nden buldurdum. Bu konuda müthişler. Bir hastalığım var, gece geç vakit bazen tutuyor, alkol ve telefonla ilgili. Sarhoş oluyorum, hardal gazı ve gül karşımına benzer nefesimle karımı kendimden kaçırtıyorum. Sonra, telefona ciddiyetle ve zerafetle konuşarak telefon operatörlerinden beni yıllardır haber almadığım şu arkadaşına veya bu arkadaşına bağlamalarını istiyorum.

O'Hare'e telefonla böyle ulaştım. O kısa boylu, ben uzun boyluyum. Savaşta Nokta ile Virgül'dük. Savaşta beraber esir düştük. Telefonda ona kim olduğumu söyledim. İnanmakta zorluk çekmedi. Ayaktaydı. Okuyordu. Evinde başka herkes uyuyordu.

"Dinle- " dedim, "Dresden hakkında kitap yazıyorum. Bir şeyler hatırlamak için yardıma ihtiyacım var. Acaba diyorum gelip seni görsem, oturup içsek, konuşup hatırlasak."

Pek oralı olmadı. Fazla bir şey hatırlayamadığını söyledi. Yine de gel ama, dedi.

"Galiba kitabın zirve noktası zavallı ihtiyar Edgar Derby olacak," dedim. "İroni muazzam çünkü. Bütün şehir yanıp yıkılıyor, binlerce binlerce kişi ölüyor. Sonra tek bu Amerikan askeri harabelerden çaydanlık aldığı için tutuklanıyor. Ciddi ciddi yargılanıyor, sonra idam mangası bunu kurşuna diziyor."

"Hım," dedi O'Hare.

"Sence de zirve noktası bu olmamalı mı?"

"Öyle işlerden anlamam," dedi. "İşin erbabı sensin, ben değil."

* * *

Zirveydi, heyecandı, karakter yaratmaydı, şahane diyalogdu, gerilimdi, yüzleşmeydi, bu işlerin pezevenği olarak Dresden hikayesinin planını defalarca çıkarmış-

tım. Çıkardığım en iyi plan, veya işte en tatlı olan, bir duvar kağıdı rulosunun arkasındaydı.

Kızımın boya kalemlerini kullandım, her karaktere farklı renk verdim. Duvar kağıdının bir ucunda hikayenin başı vardı, öbür ucunda sonu, tabii ortada da ortası vardı. Mavi çizgi kırmızı çizgiyle, sonra sarı çizgiyle birleşiyordu, sarı çizgi duruyordu çünkü sarı çizginin temsil ettiği karakter ölüyordu. Filan falan. Dresden'in yıkımdık bir turuncu taramayla temsil ediliyordu ve hala hayatta olan bütün çizgiler bunun içinden geçip öbür uçtan çıkıyordu.

Sonunda bütün çizgilerin durduğu yer Halle'nin dışında, Elbe kıyısında bir pancar tarlasıydı. Yağmur yağıyordu. Avrupa'daki savaş birkaç hafta önce bitmişti. Sıraya girdik, Rus askerleri başımızdaydı – biz derken İngilizler, Amerikalılar, Hollandalılar, Belçikalılar, Fransızlar, Kanadalılar, Güney Afrikalılar, Yeni Zelandalılar, Avustralyalılar, esaretten kurtulmak üzere olan binlercemizi kastediyorum.

Tarlanın karşı yanında binlerce Rus, Polonyalı, Yugoslav filan vardı, başlarında Amerikan askerleri. Yağmurda değıştokuş yapıldı, tek tek. O'Hare'le ben bir sürü başka kişiyle birlikte bir Amerikan kamyonunun arkasına çıktık. O'Hare'de hatıra eşyası yoktu. Başka hemen herkeste vardı. Bende bir Luftwaffe tören kılıcı vardı, hâlâ da var. Bu kitapta Paul Lazzaro adını verdiğim kuduruk ufak tefek Amerikalıda bir kiloya yakın elmas, zümrüt, yakut filan vardı. Bunları Dresden mahzenlerindeki ölülerden toplamıştı. Oluyor işte.

Bütün dişlerini bir yerde kaybetmiş gerzek bir İngiliz'in de kanvas çantasında hatıra eşyası vardı. Çanta ayaklarımın altına dayalıydı. İkide bir çantanın içine bakıyordu, gözlerini oynatıyor, ince boynunu döndürüyor, insanları kiskanç kiskanç çantasına bakarken yaka-

lamaya çalışıyordu. Bir de çantayı ayaklarımın altına itekliyordu.

Bu itekleme kazayla oluyor sanıyordum. Yanılmı-
şım. Adam çantadakini birine gösterme *mecburiyeti* du-
yuyordu ve bana güvenebileceğine karar vermişti. Bakı-
şımı yakaladı, göz kırptı, çantayı açtı. Eyfel Kulesi'nin
alçı maketi vardı. Altın boyalıydı. İçinde saat vardı.

“Acayip bişi,” dedi.

Uçakla Fransa'daki bekleme kampına gittik, bizi çi-
kolata takviyeli süt ve başka zengin gıdalarla beslediler
ta ki vücutlarımız bebek yağı toplayana kadar. Sonra eve
gönderildik, güzel bir kızla evlendim, onun vücudu da
bebek yağı toplamıştı.

Bebeklerimiz oldu.

Şimdi hepsi büyüdü, ben de anıları ve Pall Mall'leriyle
kalmış moruğun teki oldum. Adım Yon Yonson. Wiscon-
sin'de çalışıyorum, kerestecide çalışıyorum.

Bazen karım yattıktan sonra gece geç vakit telefonla
eski kız arkadaşlarımı aramayı deniyorum. “Santral, aca-
ba bana Bayan Falanca'nın numarasını verebilir misiniz.
Zannedersen filanca şehirde yaşıyor.”

“Maalesef, beyefendi. Öyle bir kayıt yok.”

“Sağ olun, Santral. Yine de sağ olun.”

Köpeği dışarı çıkarıyorum, ya da içeri sokuyorum,
biraz laflıyoruz. Onu sevdiğimi bilsin istiyorum, o da
beni sevdiğini bileyim istiyor. Hardal gazı ve gül kokusu-
na aldırış etmiyor.

“Aslansın Sandy,” diyorum köpeğe. “Valla öyle Sandy.
Bir tanesin.”

Bazen radyoyu açıp Boston veya New York'taki bir
sohbet programını dinliyorum. Çok içtiysem plaktan
müzik dinlemeye katlanamıyorum.

Eninde sonunda yatağa gidiyorum, karım saat kaç
diyor. İlla her an saati bilecek. Bazen bilmiyorum, diyo-
rum ki, “Üstümü ara.”

Bazen eğitimimi düşünüyorum. İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra bir süre Chicago Üniversitesi'ne gittim. Antropoloji Bölümü'nde öğrenci oldum. O vakitler insanlar arasında kesinlikle hiçbir fark olmadığını öğretiyorlardı. Belki hâlâ öğretiyorlardır.

Öğrettikleri başka bir şey de şuydu, kimse komik veya kötü veya iğrenç değildi. Babam ölmeden az evvel bana şöyle dedi: "Yahu – hiç içinde kötü adam olan bir hikaye yazmadın."

Bunun savaştan sonra üniversitede öğrendiğim şeylerden biri olduğunu söyledim.

* * *

Antropolog olmak için okula giderken bir yandan şu meşhur Chicago Şehir Haberleri Bürosu'nda haftalığı yirmi sekiz dolara polis muhabirliği yapıyordum. Bir keresinde beni gece vardiyasından alıp gündüzcü yaptılar, o zaman aralıksız on altı saat çalıştım. Şehirdeki bütün gazetelerden bize haber yağıyordu, AP'den, UP'den, hepsinden. Ayrıca mahkemeleri, karakolları, itfaiyeyi, Michigan Gölü'ndeki sahil güvenliği filan hep takip ediyorduk. Bize haber yollayan kurumlarla Chicago sokaklarının altından geçen pnömatik tüpler yoluyla irtibat kuruyorduk.

Muhabirler haberleri kulaklık takmış yazarlara telefonda anlatıyor, yazarlar da haberleri teksir kalıplarına geçiriyorlardı. Haberler teksirle çoğaltılıyor, pnömatik tüplerin yediği pirinç ve kadife kartuşlara yükleniyordu. En sıkı muhabir ve yazarlar savaşa giden erkeklerin işlerini devralmış kadınlardı.

Yaptığım ilk haberi telefonla o canavar kızlardan birine yazdırmak zorunda kaldım. Haber bir ofis binasında eski tip bir asansörü işletme işine girmiş genç bir eski asker hakkındaydı. Birinci kattaki asansör kapısı demir

dantelle süslenmişti. Demir yılan giriyor çıkıyordu delikten deliğe. Üstüne iki demir muhabbet kuşu tünemiş demir bir dal ucu vardı.

Bu eski asker asansörü zemin kata indirmek istemiş, kapıyı kapayıp inmeye başlamış ama nikah yüzüğü o süslere takılmış. Haliyle o havaya çıkmış, asansörün zeminini de aşağı inmiş, ayaklarını terk etmiş, asansörün tavanı da onu ezmiş. Oluyor işte.

Telefonda bunu anlattım, teksir kalıbını kesecek olan kadın da sordu: “Peki karısı ne dedi?”

“Daha bilmiyor,” dedim. “Yeni oldu.”

“Karısını ara, konuşur.”

“Ne?”

“Ben karakoldan Komiser Finn’im de. Acı bir haberim var de. Haberi ver, ne diyor dinle.”

Öyle yaptım. Kadın ne denirse onları dedi. Bebekle ortada kalmıştı. Filan falan.

Büroya döndüğüm zaman kadın yazar sırf meraktan sordu, ezilmiş adam ezildiği an nasıl görünüyordu diye.

Söyledim.

“Canını sıktı mı?” dedi. Three Musketeers gofreti yiyordu.

“Yok be Nancy,” dedim. “Savaşta bin beterini gördüm.”

* * *

Daha o sıra bile hesapta Dresden hakkında bir kitap yazıyordum. O zamanlar olay Amerika’da meşhur bir bombardıman değildi. Pek az Amerikalı biliyordu Hiroşima’dan, mesela, çok daha kötü olduğunu. Ben de bilmiyordum. Fazla dallanıp budaklanmamıştı.

Bir kokteyl partide Chicago Üniversitesi’nden bir profesöre gördüğüm bombardımandan ve yazdığım kiptan bahsedeceğim tuttu. Toplumsal Düşünce Komi-

tesi denen bir şeyin üyesiymiş. Bana toplama kamplarını, Almanların ölü Yahudilerin yağından sabun ve mum yaptıklarını filan anlattı.

Ağzımdan sadece şunlar çıktı: “Biliyorum, biliyorum. *Biliyorum.*”

* * *

İkinci Dünya Savaşı herkesi elbette iyice sertleştirmişti. New York’un Schenectady kentinde General Electric’te halkla ilişkilerci oldum, bir yandan da ilk evimi aldığım Alplaus köyünde gönüllü itfaiyecilik yaptım. Şirketteki patronum gördüğüm göreceğim en sert heriflerden biriydi. Baltimore’da halkla ilişkiler yarbayıymış. Ben Schenectady’deyken Hollanda Reform Kilisesi’ne katıldı, ki o da gayet sert bir kilisedir, bilenler bilir. Bazen bana küçümseyerek niye subay olmadığımı sorardı yanlış bir şey yapmışım gibi.

Karımla ben bebek yağlarımızı vermiştik. O yıllar sıskalık yıllarımızdı. Arkadaşlarımız bir sürü sıska eski asker ve sıska karılarıydı. Schenectady’deki en sevimli eski askerler, en kibar ve en eğlenceli olanları, savaştan en çok nefret edenleri gerçekten savaşmış olan askerlerdi, diye düşünüyordum. O sıra Hava Kuvvetleri’ne yazdım, Dresden’e yapılan bombardımanı sordum, kim emretti, kaç uçak katıldı, niye yaptılar, ne gibi olumlu sonuçlar alınmıştı filan. Bana kendisi de benim gibi halkla ilişkilerci bir adam cevap verdi. Kusura bakmayın, bu bilgiler hala gizli dedi.

Mektubu karıma okudum, şöyle dedim: “Sır mı? Tanrım – *kimden* saklıyorlar?”

* * *

YAŞAMIN HER ANINI FARKLI BİR ŞEKİLDE DENEYİMLEMEK İSTEYENLERE!

Sunucu insanlara romanın modern toplumdaki işlevinin ne olabileceği konusundaki fikirlerini sordu, bir eleştirmen şöyle dedi: "Duvarları beyaz badanalı odalara renk dokunuşları katmak." Başka biri dedi ki, "Ağza almayı sanatsal şekilde anlatmak." Başka biri dedi ki, "Genç yöneticilerin karılarına Fransız lokantalarında hangi sırayla ne sipariş edeceklerini ve nasıl davranacaklarını öğretmek."

Billy Pilgrim zamanın akışından kopmuştur. Artık hayatını dilediği gibi ileriye ve geriye sarabilir. İsterse Tralfamadore gezegeninden uzaylıların kendisini kaçırdığı güne, isterse savaş esiri olarak tutulduğu Dresden'i müttefik uçaklarının bombaladığı güne ışınlanabilir. Billy'nin parçalanmış hayatı hepimize kendi hayatımızda aradığımız anlamı düşündürüyor. *Mezbaha Beş* bir modern klasik - Vonnegut'un başyapıtı.

#vonnegut #ikincidünyasavaşı #uzaydayolculuk #seneler
#parçalananzaman

"ÇOK SERT VE ÇOK KOMİK. HÜZÜNLÜ VE KEYİFLİ.
TAM BİR VONNEGUT ESERİ."

THE NEW YORK TIMES

♥ can

